

NELLEKE VIËTOR

Kwaad

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

'Ik wil vanavond nog je antwoord. Ik moet straks terug naar Londen. Ik wil weten waar ik aan toe ben.' Hij bleef staan en nam zijn arm van haar schouder.

Langs de smalle gracht stonden de linden in bloei. De bloesem verspreidde een honingzoete geur. Een knalgele maan dreef op het wateroppervlak. Twee zanglijsters zongen hun kelen schor. Het was een avond om verliefd te worden op iedere redelijke man die langskwam. En Jaap was een redelijke man.

Hij was meteen na zijn rechtenstudie naar Londen vertrokken om daar ervaring op te doen bij een bekend advocatenkantoor in de City. Jaap had een interessante opinie, maar zijn stem klonk wel altijd wat hoog en schel, alsof hij werd aangevallen en zich moest verdedigen. Hij was goed gekleed en zag eruit als een man van de wereld. Sinds een aantal maanden zocht hij Thera op als hij in het land moest zijn. Hij bracht dan bloemen voor haar mee. Bloemen die niets te maken hadden met het seizoen: witte chrysanten met een flets hart.

Ook nodigde hij haar soms uit om te gaan eten in een duur restaurant. Hij gaf dan een royale fooi.

Als hij na het maal nog even meeinging naar haar kamer trok hij haar tegen zich aan. Hij had een hard en onbuigzaam lichaam. Van zijn geur raakte ze niet opgewonden. Hij was nu juist het soort man dat zij, als geschonden helft van de tweeling Thera en Tim, zocht. Jaap was iemand die haar niet te na zou komen.

Nog diezelfde betoverende lenteavond gaf ze hem haar jawoord.

Toen het tijd voor hem werd om naar Londen terug te vliegen, liep ze met hem mee door de vervelozе gang van het huis, waar ze een kamer had gehuurd, naar de voordeur. Hij boog zich naar haar toe en gaf een zoen die op haar oor terechtkwam.

Vanaf het trottoir keek ze hem na. Er ging een vreemde siddering door haar lichaam. Het leek alsof ze alles wat er eerder in haar leven was gebeurd van zich afschudde. Ze draaide zich om en liep terug naar de deur. Een lichte bries stak op. Een wolk schoof voor de maan. De lijsters hielden op met zingen. De zoete geur van de linden werd verdrongen door de benzinedamp van zijn auto.

De dag van de gele jurk

De tweeling Thera en Tim scheelden in leeftijd nauwelijks een kwartier. Toen Thera de verloskamer al vulde met haar doordringende gehuil, lag Tim, of Timmie zoals zijn ouders hem zouden noemen, nog stilletjes en blauw in de handen van de verloskundige. Er werden wisselbaden klaargemaakt en Tim kreeg, tot ontzetting van zijn moeder, enige tikken op zijn achterwerk. Kees, van zijn stuk gebracht door het natuurgeweld van een bevalling, was blij dat Tineke het er goed vanaf had gebracht; hijzelf voelde zich misselijk en uitgeput.

Daarna werden de te vroeg geboren kinderen aan angstwekkende slangen verbonden en in de couveuse gelegd. Tim, met zijn dunne nek en zijn bolle oogjes, deed zijn moeder nog het meest denken aan een uit het nest gevallen vogeltje.

Thera hoefde maar twee weken in dat glazen kistje te blijven. Toen de ouders met haar naar huis mochten, moesten ze Tim in het ziekenhuis achterlaten. Een paar keer per dag ging Tineke naar het kereltje toe met flesjes afgekolfde moedermelk. Pas na vier weken mochten ze baby Tim mee naar huis nemen.

Dat was een groot moment, iets wat de burens hadden beseft, want op de dag dat de jonge ouders met de reiswieg op de achterbank hun straat indraaiden, was de vlag bij het buurhuis uitgestoken en werden ze met een nog warme appeltaart verwelkomd. Thera was in die tijd al een baby die met wakkere oogjes alles om zich heen opnam. Ze speelde met haar handjes en maakte tevreden geluiden. Ze groeide als kool.

Tim leefde nog in een stille wereld die zijn ouders niet kenden. ‘Nu begrijp ik wat werd bedoeld met die woorden op dat speldenkussen,’ zei Tineke op een avond, niet lang na Tims thuiskomst, tegen Kees. Ze staarde even voor zich uit en streek een pluk haar van haar voorhoofd. Haar gezicht was bleek en het gebrek aan nachtrust had blauwe kringen onder haar ogen veroorzaakt. Kees keek niet begrijpend op vanachter zijn bureau.

‘In die kinderkamer van de grafelijke tweeling vol kanten jurken en vorstelijk speelgoed. In dat Engelse kasteel waar we op onze vakantie, vorige zomer, een rondleiding kregen. Herinner je je niet op die aankleedtafel dat speldenkussen waarop in kruissteekjes geborduurd stond: “Welcome little strangers”. Ik heb je dat nog aangewezen omdat ik het zo treffend vond

uitgedrukt: Welcome little strangers! Tim leeft nog ver weg in die vreemde wereld. Hij hoort nog niet helemaal bij ons.'

Toch was Tim zijn achterstand, tegen de tijd dat de kinderen een halfjaar waren, al aan het inlopen. Hoewel Thera zich als eerste op haar buik draaide en daarna gauw kroop, volgde Tim haar al na een maand of twee. Thera zette toen ze een jaar was haar eerste stapjes, nadat ze uit de box was geklommen, waar Tim braaf in een hoekje met een rammelaar zat te spelen. Het zou nog geruime tijd duren voordat hij zijn zuster zou volgen op die weg van vrijheid en gevaar.

Moeder Tineke had haar handen vol aan de twee kleintjes. Thera moest ze voortdurend in de gaten houden, terwijl Tim die minder ondernemend was, in aandacht toch niets tekort mocht komen. De nieuwbakken ouder zuchtte onder de grote hoeveelheid was. Als de mand uitpilde van de truitjes en de broekjes trok ze ten einde raad Tim maar de kleren aan die Thera de vorige dag had gedragen. Haar dochter was, hoewel watervlug, al een beheerst kind dat er steeds voorbeeldig uitzag. Tim echter trok als een magneet vlekken aan en oogde al

gauw groezelig. Na een dag zag Thera in het lichtblauwe kledingstuk van Tim er dan toch nog redelijk fris uit en leek Tim proper in het roze jasje dat zijn zuster al een dag had gedragen.

Toen ze peuters werden, was de toon gezet. Thera was de voortrekker, Tim volgde haar in grote bewondering. ‘Hè, Thé?’ klonk het vaak. ‘Hè, Thé?’ Zij kon dan ook als eerste op een driewieler vooruit, ze durfde het hoogst op de schommel, bakte de mooiste taartjes in de zandbak en kon het hardste lopen. Thera was een wervelwind; Tim kon zijn zuster niet goed bijhouden.

‘Het lijkt wel of ze een jaar schelen,’ zuchtte Tineke soms tegen Kees.

‘Laten we proberen ze niet met elkaar te vergelijken,’ antwoordde hij. ‘Kinderen van een twee-eiige meerling hebben niet meer met elkaar gemeen dan kinderen die op een verschillend tijdstip in hetzelfde gezin geboren zijn.’

Toen de kleintjes waterpokken kregen, had Thera lichte verhoging en maar een paar blaasjes. Ze had nauwelijks jeuk. Tim had meteen hoge koorts, voelde zich doodziek en had blaasjes over zijn hele lichaam die hij probeerde open te krabben. Ze zaten op zijn oogleden,

onder zijn armen, in zijn bilnaad en zelfs in zijn mond en op zijn voetzolen. Zijn moeder behandelde hem met verkoelende poeder, zodat hij eruit zag als een sneeuwpop.

Tegen de tijd dat ze naar de kleuterklas zouden gaan, was Thera daar duidelijk aan toe. Ze kon haar naam, zij het met hanenpoten, al schrijven. Tim leek nog niet schoolrijp, maar met behulp van zijn zuster wist hij zich toch in de groep te handhaven. Hoewel ze eind september geboren waren, mocht Thera een jaar te vroeg door naar groep drie. Tim bleef gewoon in de kleuterklas waar ook zijn vriendjes zaten. Tot zijn opluchting kwam hij daarna toch weer met Thera in hetzelfde lokaal, want de dorpschool telde maar drie klassen. 's Ochtends bij binnenkomst in het lokaal schoof Tim meteen voor het kringgesprek naast Thera, zodat zij de vragen van de juf kon beantwoorden. Ze hadden t`och buiten school hetzelfde gedaan en meegemaakt. Hoewel zij een jaar te jong was behoorde Thera in die tijd al tot de beste leerlingen. Tim kon tot opluchting van zijn ouders wel meekomen, al blonk hij niet uit zoals Thera.

Thuis vormde de tweeling een duo dat niet eenvoudig viel op te voeden. Ze kwamen altijd

voor elkaar op en Tineke en Kees moesten er vaak maar naar raden wie welke stoutigheid had bedreven. De kinderen konden onbedaarlijk lachen om dingen die hun ouders nauwelijks begrepen, zodat Tineke en Kees zich dan haast teveel voelden in hun eigen huis; ook al omdat Thera en Tim een soort eigen taaltje hadden ontwikkeld en elkaar met een half, voor de ouders meestal onbegrijpelijk, woord leken te verstaan.

Na terugkomst van een bezoek aan het consultatiebureau vonden Kees en Tineke het verstandig om de verhoudingen binnen hun gezin wat te veranderen. Zo besloten ze dat de moeder Thera zou leren koken en Kees zijn zoon timmerles zou gaan geven in de kleine werkplaats naast de garage. Vader Kees was technicus en Tineke was opgeleid tot huishoudkundige. Zij leerde Thera koekjes bakken en Tim maakte onder het toeziende oog van zijn vader een vogelhuisje. Na een aantal keren vroegen de kinderen of ze nu eens van les mochten ruilen. Zo hingen er het volgende voorjaar twee vogelhuisjes broederlijk naast elkaar in de juiste windrichting, maar de koekjes van Tim waren zwart geblakerd uit de oven gekomen: terwijl zijn moeder nog even een boodschap moest

doen, was hij vergeten op de oven te letten.

Wanneer Thera voor een kinderfeestje in de buurt werd uitgenodigd en aan Tim niet was gedacht, belde Tineke met lood in haar schoenen naar de moeder van de jarige om te vragen of misschien ook beide kinderen welkom waren.

Toen de tweeling leerde zwemmen behaalde Thera al snel haar diploma, maar Tim stond die middagen op de kant te kleumen en had geen plezier in de lessen. Ook nadat hij zijn diploma had, vond hij in het water duiken of een 'bommetje' maken niet leuk.

Om ieder van de kinderen een eigen wereld te geven, deden ze Thera op blokfluitles. Vader Kees, een enthousiaste schaker, had er al vanaf de geboorte van Tim naar uitgezien hem de beginselen van het spel bij te brengen. Wanneer vader en zoon achter het schaakbord zaten had Tim grote moeite om zijn aandacht bij het spel te houden. Thera die over zijn schouder meekeek, fluisterde hem dan in welke zet hij moest doen. 'Timmie, je koningin!' waarschuwde ze hem. Kort daarna had Thera de plaats van haar broer achter het bord ingenomen. Tim slenterde de tuin in. Wanneer er kinderen uit de buurt kwamen, speelde Tim het liefst met